

Sedan vårt sista möte har jag skrifvit till Dig mycket, men jag
 har förfört det allsamman. Jag har tänkt på vårt samtal där,
 och ju mer jag tänkt, desto mera oföklarigt har Ditt förhål-
 lande förfallit mig. Och Du inom kort beaktat det derhän, att
 en af Dina väninnor trott sig för sin egen säkerhet mätta
 ge Dig vinkar; att Du med en onämd följt en mellanakt af
 själen det icke synas, synnerligare intimitet, allt under det du
 skrifvit de varma, hjertliga breven till mig, och någonting
 så dunkelt, att jag icke kan fatta det, så länge åtminste
 nu, som jag icke vill öfvergifva den utgångspunkt, hvarifrån
 jag betraktar mina betraktelser, nemligen tron på Din inre
 adel. Och af Dig själv får mottaga en öppen och tillfreds-
 ställande förklaring i dessa afseender, en enkel framställning
 af de förhållanden som varit mellan Dig och i synnerhet den
 obekante, detta skulle göra mig den största glädje. Kan eller
 vill Du icke öppna det för mig, så måste vår förtroelighet
 upphöra, emedan jag icke kan hida verkligt af Dig ett ögon-
 blick längre, än jag får vara öfvertygad om, att Ditt hjerta
 gömmer mera färgning och allvar, än hvad skenet nu låter mig
 tycka. Skingra detta stöggas spinn; såkert skall Du kunna det. Fareväl!
 2. 27 Mars 48.

